

lubacz

JÓZEF LUBACZ

Józef Lubacz urodził się 16 marca 1950 roku w Gliwicach. Szkołę podstawową i liceum ogólnokształcące ukończył w Warszawie. Dyplom inżyniera teleelektronika uzyskał w 1971 roku na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej. Od tegoż roku jest zatrudniony w Instytucie Telekomunikacji Politechniki Warszawskiej. W 1977 roku uzyskał dyplom magistra matematyki na Wydziale Matematyki i Mechaniki Uniwersytetu Warszawskiego. Stopień naukowy doktora nauk technicznych (z wyróżnieniem) uzyskał w 1976 roku w Instytucie Łączności na podstawie rozprawy *Analiza ciągów błędów i zakłóceń transmisyjnych z punktu widzenia statystycznych metod oceny łącza do transmisji danych*. W 1986 roku uzyskał stopień doktora habilitowanego na Wydziale Elektroniki Politechniki Warszawskiej za monografię *Problemy ruchowe cyfrowych sieci telekomunikacyjnych z komutacją łącza*. Tytuł naukowy profesora nadano mu w 1995 roku. Od 2002 roku jest profesorem zwyczajnym Politechniki Warszawskiej.

W latach siedemdziesiątych i osiemdziesiątych Józef Lubacz prowadził badania nad zagadnieniami teorii ruchu telekomunikacyjnego, koncentracji ruchu w sieciach teleinformatycznych, a następnie analizy i projektowania sieci zintegrowanych, m.in. we współpracy z ośrodkami zagranicznymi we Francji (École Nationale Supérieure des Télécommunications oraz Centre National d'Études des Telecommunications, 1983–1985) i w Szwecji (Lund Institute of Technology, 1988). W latach dziewięćdziesiątych zajmował się głównie zagadnieniami metodologicznymi, a w szczególności opracował wiele nowatorskich modeli archi-

tektonicznych dla złożonych sieci telekomunikacyjnych, które znalazły zastosowanie w ich analizie i projektowaniu. Równoległe z zagadnieniami sieciowymi, od połowy lat osiemdziesiątych zajmował się metodyką analizy i projektowania systemów rozproszonych, m.in. w trakcie pobytu w Institut National de la Recherche Scientifique w Kanadzie, 1986–1987, jako *invited professor*. Od połowy lat dziewięćdziesiątych prowadził badanie w zakresie technicznych i pozatechnicznych aspektów rozwoju globalnej infrastruktury informacyjnej, a od połowy ostatniej dekady także w zakresie metod ochrony informacji w sieciach telekomunikacyjnych, głównie metod steganograficznych. Wyniki jego badań zostały przedstawione w licznych artykułach i referatach konferencyjnych. Jest współautorem kilku książek, m.in.: *Sterowanie i oprogramowanie w telekomunikacyjnych sieciach zintegrowanych* (WKiŁ, 1990), *Standardy zarządzania sieciami* (Wydawnictwo EFP, 1995 i 1996), *System i sieci SDH* (WKiŁ, 1996), *W drodze do*

Słowa kluczowe

- telekomunikacja
- teleinformatyka
- szkolnictwo wyższe

społeczeństwa informacyjnego (OWPW, 1999), *Metody aukcyjne i giełdowe w handlu zasobami sieci telekomunikacyjnych* (WKiŁ, 2011).

Do 2010 roku wypromował jedenastu doktorów. Był recenzentem licznych prac doktorskich, habilitacyjnych i wniosków o nadanie tytułu naukowego

Równocześnie z działalnością naukową, Józef Lubacz aktywnie uczestniczył w realizacji prac o charakterze badawczo-projektowym na rzecz krajowych i zagranicznych podmiotów gospodarczych i administracyjnych sektora telekomunikacyjnego. Wraz z zespołami badawczymi Zakładu Teleinformatyki i Telekomutacji zrealizował kilkadziesiąt takich prac, większość w latach dziewięćdziesiątych. Prace te miały ważący wpływ na ukierunkowanie rozwoju nowoczesnej infrastruktury telekomunikacyjnej Polski.

Józef Lubacz opracował i prowadził wiele wykładów, m.in.: „Teoria kolejek”, „Teoria informacji i kodowania”, „Sieci zintegrowane”, „Zarządzanie sieciami telekomunikacyjnymi”, „Architektura systemów i sieci telekomunikacyjnych”, „Infrastruktura informacyjna”. Był inicjatorem wprowadzenia nowej specjalności nauczania na Wydziale Elektroniki i Technik Informacyjnych: Zarządzanie sieciami i usługami telekomunikacyjnymi. Od końca lat osiemdziesiątych kierował wieloma pracami programowymi związanymi z ewolucją systemu edukacyjnego Wydziału.

Józef Lubacz był kierownikiem Zakładu Teleinformatyki i Telekomutacji Instytutu Telekomunikacji w latach 1987–2002. W latach 2002–2005 był dziekanem Wydziału Elektroniki i Technik Informacyjnych. Od 2006 roku jest dyrektorem Instytutu Telekomunikacji.

W latach 1996–2005, równoległe z pracą w Politechnice Warszawskiej, kierował Ośrodkiem Zagadnień Społeczeństwa Informacyjnego międzyuczelnianego Instytutu Problemów

Współczesnej Cywilizacji, w ramach którego prowadził badania i zorganizował liczne cykle wykładów dotyczących głównie pozatechnicznych aspektów rozwoju infrastruktury informacyjnej współczesnych społeczeństw.

Od 2006 roku Józef Lubacz jest członkiem Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego; w latach 2006–2009 kierował jej Komisją Edukacji. Od 2010 roku pełni funkcję przewodniczącego Rady.

W ramach działalności na rzecz szkolnictwa wyższego Józef Lubacz był współautorem środowiskowej i ministerialnej strategii rozwoju szkolnictwa wyższego do 2020 roku oraz koncepcji i procesu wdrażania Krajowych Ram Kwalifikacji. Brał także czynny udział w przygotowaniu nowelizacji ustawy Prawo o szkolnictwie wyższym.

Józef Lubacz jest członkiem Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji Polskiej Akademii Nauk. W latach 1999–2005 był członkiem Komitetu Prognoz „Polska 2000 Plus” przy Prezydium Polskiej Akademii Nauk. W ramach prac koncepcyjnych Polskiej Akademii Nauk był współautorem wielu opracowań dotyczących pożądanych kierunków rozwoju sfery badawczej i technik informacyjno-telekomunikacyjnych.

W latach 1992–2004 był przedstawicielem Polski w komitecie TIST COST koordynującym europejskie projekty badań podstawowych w dziedzinie telekomunikacji i nauk informacyjnych, a w latach 1999–2004 — ekspertem Komisji Europejskiej ds. oceny projektów badawczych. Był członkiem licznych komitetów programowych konferencji międzynarodowych, w tym Komitetu Technicznego „World Telecom Forum” Międzynarodowej Unii Telekomunikacyjnej.

Jest członkiem zwyczajnym Towarzystwa Naukowego Warszawskiego.

